

POSTANOWIENIE

16 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 16 maja 2023 r. w Warszawie,

w sprawie z powództwa E. M.

przeciwko H. G.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,

na skutek skargi kasacyjnej H. G.

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie

z 15 czerwca 2022 r., I AGa 11/22,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Pozwany H. G. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 15 czerwca 2022 r., wydanego w sprawie z powództwa E. M. o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarżący powołał się na przesłankę oczywistej zasadności skargi, którą uzasadnił naruszeniem art. 498 § 1 i art. 502 k.c. poprzez uwzględnienie zarzutu potrącenia przedawnionej wierzytelności oraz art. 365 § 1 k.p.c. poprzez nieuwzględnienie ustalenia stanu faktycznego zawartego w uzasadnieniu orzeczenia wydanego w postępowaniu VIII GC 222/11, odnoszącego się do wykonania świadczenia przez pozwanego. Podniósł także, że pełnomocnictwo udzielone profesjonalnemu zastępcy procesowemu powódki nie obejmowało postępowania przeciwegzekucyjnego.

Tak uzasadniony wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie mógł odnieść oczekiwanego skutku. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni. Przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawnej. Skarżący powinien uzasadnić tę oczywistość, wskazując jedynie na argumenty mieszczące się w zakresie kognicji Sądu Najwyższego. Nie może więc powoływać się na wadliwość ustaleń faktycznych, ani opierać na innych faktach niż stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. (zob. np. postanowienia SN z 11 stycznia 2022 r., II USK 384/21; z 22 grudnia 2021 r., II CSK 390/21; z 31 maja 2021 r., III CSK 152/20; z 13 maja 2021, III USK 103/21 oraz z 9 marca 2021 r., IV CSK 412/20).

Argumentacja skarżącego stanowi niedopuszczalną na mocy art. 398³ § 3 k.p.c. polemikę z ustaleniami stanu faktycznego. Zgodnie z ustaleniami stanu faktycznego zawartymi w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wady wykonawcze ujawniły się w 2013 r., a w konsekwencji wierzytelność przedstawiona do potrącenia stała się wymagalna w 2014 r.

Nie sposób również zgodzić się z zarzutami dotyczącymi zakresu pełnomocnictwa procesowego wystawionego przez powódkę. Po pierwsze należy zauważyć, że zgodnie z art. 91 k.p.c. pełnomocnictwo procesowe obejmuje z samego prawa umocowanie do wszystkich łączących się ze sprawą czynności procesowych (pkt 1 *in principio*) oraz wszelkich czynności dotyczących zabezpieczenia i egzekucji (pkt 2). Po drugie treść pełnomocnictwa powinna być wykładana zgodnie z zasadami dotyczącymi wykładni oświadczeń woli, w szczególności art. 65 § 1 k.c. (zob. postanowienie SN z 18 listopada 2021 r., V CZ 75/21), zaś punktem wyjścia dla tej wykładni powinno być zachowanie strony oraz jej akceptacja podejmowanego przez pełnomocnika zakresu czynności (zob. postanowienie SN z 5 lipca 2019 r., IV CSK 633/18). W niniejszej sprawie poza wszelką wątpliwością pozostaje zaś, że zamiarem powódki było upoważnienie do reprezentowania jej w postępowaniu przeciwegzekucyjnym.

Jeśli zaś chodzi o związanie sądu orzekającego innym orzeczeniem wydanym w sprawie cywilnej, to zgodnie z utrwaloną wykładnią Sądu Najwyższego wynikająca z art. 365 § 1 k.p.c. moc wiążąca wyroku nie powoduje związania innych sądów ustaleniami faktycznymi lub ocenami prawnymi, które legły u podstaw wydanego wcześniej orzeczenia dotyczącego tego samego stosunku prawnego. Przepis ten dotyczy wyłącznie ściśle rozumianego przedmiotu rozstrzygnięcia, wyrażonego w sentencji zapadłego w sprawie orzeczenia (zob. np. postanowienie SN z 22 kwietnia 2022 r., I CSK 2119/22).

Z tej przyczyny Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

